

Arrest

nr. 151398 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERK, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SOUAD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en verklaart op 6 april 2015 aangekomen te zijn in België, diende op 8 april 2015 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het Eurodacverslag blijkt dat de vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Italië op 19 januari 2015 ten gevolge van een illegale grensoverschrijding van het grondgebied van de staten die vallen onder het territoriaal toepassingsgebied van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III verordening).

Op 14 april 2015 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III verordening.

Op 26 juni deelden de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker. Echter, dezelfde dag nog, verklaarden de Italiaanse autoriteiten zich eveneens uitdrukkelijk akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III verordening, met name op grond van illegale grensoverschrijding van een lidstaat.

Op 18 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 06.04.2015 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 08.04.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van

Somalië te bezitten en geboren te zijn te J. op [...1994]. Op 22.05.2015 meldde Meester Pieter-Jan Staelens, loco Meester Alexander Loobuyck zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 08.04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 19.01.2015 te Venezia, Italië, genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenreizen van het grondgebied van de Dublin-Statens via Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 08.04.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Venezia, Italië genomen werden ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens. Betrokkene verklaarde daarop dat hij is aangekomen in Italië en dat hij werd opgepakt en terug werd vrijgelaten en dat zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene stelt dat hem gezegd werd dat zijn vingerafdrukken lokaal gebruikt zouden worden maar niet geregistreerd zouden worden en dat hij vervolgens gewoon door Europa mocht reizen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 dat hij Somalië op 11.11.2014 illegaal per auto verlaten zou hebben en vier dagen later de grens met Kenia overgestoken zou zijn. Na een verblijf van ongeveer vijf dagen zou betrokkene Kenia op 20.11.2014 verlaten hebben per auto en naar Uganda gereisd zijn waar hij twee dagen later, op 22.11.2014, zou zijn aangekomen. Nog dezelfde dag zou hij vanuit Uganda verder gereisd zijn naar Zuid Sudan waar hij op 23.11.2014 zou zijn aangekomen. Op 29.11.2014 zou betrokkene vervolgens Zuid-Sudan verlaten hebben en naar Soedan gereisd zijn waar hij op 09.12.2014 zou zijn aangekomen. Na een verblijf van twee dagen bij de smokkelaar zou betrokkene vanuit Soedan naar Libië gereisd zijn waar hij op 22.12.2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Libië door de "Magafe" zou zijn vastgehouden en dat zijn familie 2.500 dollar losgeld moest betalen waarna hij werd vrijgelaten. Op 15.01.2015 zou betrokkene vervolgens per boot vanuit Libië naar Italië gereisd zijn waar hij op 19.01.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene stelt dat hij er geen opvang kreeg en dat hij aan zijn lot zou zijn overgelaten en dat hij gedurende drie maanden in Venezia in het

treinstation verbleven zou hebben en dakloos was. Op 02.04.2015 zou betrokkene per auto Italië verlaten hebben en naar Frankrijk gereisd zijn waar hij op 04.04.2015 zou zijn aangekomen. Op 06.04.2015 zou betrokkene vanuit Frankrijk per auto illegaal naar België gereisd zijn waar hij op 06.04.2015 zou zijn aangekomen en twee dagen later, op 08.04.2015, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 08.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 19.01.2015 in Venezia, Italië, genomen werden ten gevolge op het illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië werd op 20.04.2015 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd, op basis van art. 13.1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een overnameverzoek voor betrokkene aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 26.06.2015 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin –III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 20.04.2015 op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Dezelfde dag, 26.06.2015, gaven de Italiaanse autoriteiten een laattijdig maar expliciet overnameakkoord voor betrokkene op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening waarbij gesteld wordt dat betrokkene naar de luchthaven van Venezia overgebracht moet worden alwaar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. De Italiaanse autoriteiten, informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van H. M., geboren op [...1993] met het staatsburgerschap van Somalië.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij een bezwaar heeft tegen een overdracht naar Italië aangezien hij in Italië op straat terecht kwam, er dakloos was, geen eten en drinken had en er niet werd

geholpen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen hulp gekregen zou hebben, (DVZ, vraag 36), dient opnieuw te worden verwezen naar de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22). Zoals reeds gesteld, blijft het de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen en aldus eventuele bescherming te verkrijgen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het in dergelijk geval voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene aangehaalde redenen om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven van Venezia en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Staelens, loco Meester Loobuyck, dient te worden opgemerkt Meester Staelens stelt dat zijn cliënt zich uitdrukkelijk verzet tegen een overname naar Italië omdat zijn cliënt vreest dat Italië niet in staat is om zijn asielaanvraag te onderzoeken en dat zijn cliënt vreest dat hij in Italië verstoken zal blijven van alle adequate hulp bij zijn asielaanvraag alsook dat zijn cliënt drie maanden in Italië verbleven heeft waar hij asiel aanvraag in Venetië maar dat hij daar zou zijn weggejaagd door de politie en vervolgens drie maanden in Rome verbleven zou hebben in een treinstation en bij daklozen. Meester Staelens loco, Meester Loobuyck, stelt in zijn tussenkomst eveneens dat Italië net als Griekenland niet in staat is om zijn asielprocedure naar Europese standaarden te voeren. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Staelens, loco Meester Loobuyck, dient echter het volgende te worden opgemerkt. Daar waar Meester Staelens, loco Meester Loobuyck, stelt dat zijn cliënt in Venetië asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat de cliënt van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 stelde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22). Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden maar betrokkene verklaarde tot twee keer toe expliciet dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22 en 24). Dit is op zijn minst een merkwaardige incoherentie in de verklaringen van betrokkene en zijn raadsman. Het is bovendien merkwaardig dat betrokkene stelt dat hij drie maanden in het treinstation van Venezia verbleef (DVZ, vraag 40) terwijl zijn raadsheer in zijn tussenkomst stelt dat hij drie maanden in Rome verbleven zou hebben in het treinstation en bij daklozen. Met betrekking tot de verklaringen van de raadsheer van betrokkene dat zijn cliënt vreest dat

Italië niet in staat is om zijn asielaanvraag te onderzoeken en dat zijn cliënt verstoken zal blijven van alle hulp en dat Italië net als Griekenland niet in staat is om zijn asielprocedure naar Europese standaarden te voeren, dient te worden opgemerkt dat de raadsheer van betrokkene hiervan geen concrete elementen aanbrengt. De Dienst Vreemdelingzaken volgt in deze de redenering van de raadsheer van betrokkene dan ook niet. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet

zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vevat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1990 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland

ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal

leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat anderen die in Italië waren zeiden dat België de enige plaats is waar je opvang krijgt en ze je beschermen en dat België de mensenrechten respecteert (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij vernomen heeft via anderen. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden kan men echter geen objectieve bewijswaarde toekennen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.04.2015 dat hij een klap op zijn hoofd gekregen heeft en daardoor 's nachts niet kan slapen vanwege pijn aan zijn hoofd en dat hij ook klappen in zijn ribben kreeg en dat dit ook pijn doet (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij een klap op zijn hoofd gekregen heeft en daardoor 's nachts niet kan slapen vanwege pijn aan zijn hoofd en dat hij ook pijn heeft aan zijn ribben door een klap die hij gekregen heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een

inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Venezia en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de 10 dagen na kennisgeving van de beslissing. Het betreft een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering is tijdig ingediend.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoeker van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), dat een gelijkkluidende bepaling vormt. Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden beide aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-III Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielerzoek is ingediend, de asielerzoek niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielerzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielerzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:

“ l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime. »

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Verzoeker verwijst in het middel naar zijn verklaringen tijdens het Dublininterview met name dat hij zich verzet tegen een overname door Italië omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen niet goed behandelen, geen opvang en medische zorgen bieden en geen toestemming verlenen om te werken.

De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview het volgende heeft verklaard:

“34. Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Anderen die in Italië waren, zeiden me dat België de enige plaats was, waar je opvang kreeg en waar ze je beschermen. België respecteert de mensenrechten.”

35. Hoe is de gezondheidstoestand van verzoeker? Ik heb een klap op mijn hoofd gekregen en ik kan hierdoor niet slapen 's nachts vanwege pijn aan mijn hoofd. Ik kreeg ook klappen op mijn ribben en dat doet ook heel veel pijn.

36. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin verordening) zouden rechtvaardigen? In Italië kwam ik op straat terecht. Ik was dakloos, had geen eten, geen drinken. Ik werd er niet geholpen.

37. Bestaansmiddelen? Ik heb geen bestaansmiddelen?

38. Andere nuttige informatie: neen “

Vooreerst heeft verzoeker in diens interview dus geen melding gemaakt van een gebrek aan medische zorgen of van het ontbreken van een toestemming om te werken. Verzoeker heeft wel duidelijk de opvangproblematiek en geweld tegen zijn persoon aangekaart.

Verzoeker voegt hier aan toe dat hij riskeert dat zijn asielaanvraag niet goed zal worden behandeld en dat hij riskeert gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, nu hij als Dublinterugkeerder beschouwd zal worden. Vervolgens verwijst verzoeker in het middel naar de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten, verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) en wijst hij erop dat hij uit vrees om teruggestuurd te worden in eerste instantie heeft verzwegen een asielaanvraag in Italië ingediend te hebben, maar dat hij in tegenstelling tot de beweringen van verweerder wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Venetië.

Verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, gewag maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, problemen die nochtans aangekaart worden in de media en tevens door het UNHCR in een artikel van 6 mei 2015. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meeste aantal vluchtelingen geteld, met name 54.000. Volgens verzoeker kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat er voor verzoeker voldoende garantie is op adequate opvang. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de tijdelijke opvangcapaciteit merkt verzoeker op dat er geen garantie is dat hij daarop beroep zal kunnen doen. Verzoeker verwijst naar persartikelen over de massale toestroom van asielzoekers in Italië. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, wat nochtans vereist is volgens de UNHCR guidelines. Ook het AIDA-rapport vermeldt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep. Verzoeker meent dat de verwerende partij onmogelijk kan beweren dat Italië geen probleemland is inzake de opvang en behandeling van asielzoekers. Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet au sérieux werden genomen en dat een aantal pijnpunten in de Italiaanse asielprocedure werden genegeerd door de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit de door haar geciteerde rapporten.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu verzoeker thans in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen.

De Raad dient met de gemachtigde en verweerder vooreerst vast te stellen dat verzoeker inderdaad heeft verklaard geen asielaanvraag ingediend te hebben in Italië (vraag 22 Dublin-interview) en dat de overname door de Belgische autoriteiten werd aangevraagd op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III verordening, die van toepassing is op een geval van illegale grensoverschrijding en niet op grond van een al dan niet afgesloten asielaanvraag. Meer nog, de Italiaanse autoriteiten hebben eveneens op 26 juni 2015 de overname uitdrukkelijk op grond van artikel 13,1 van de Dublin III verordening aanvaard. Ter zitting blijft de raadsman van verzoeker bij het standpunt dat verzoeker wel degelijk een asielaanvraag had ingediend, maar hij baseert die overtuiging op het enkele feit dat er in Italië vingerafdrukken werden afgenomen, zodanig dat dit wel zou moeten overeenstemmen met een asielaanvraag. In deze blijkt de raadsman niet op de hoogte van het feit dat vingerafdrukken in het eurodacsysteem niet noodzakelijk wijzen op een asielaanvraag maar wel degelijk ook in het kader van een illegale grensoverschrijding kunnen worden afgenomen. Het feit dat ook in een schrijven gericht aan de gemachtigde de raadsman heeft gesteld dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Venetië, doet hieraan geen afbreuk. De gemachtigde heeft met dit schrijven in de motivering van de bestreden beslissing rekening gehouden en heeft op redelijke wijze geoordeeld dat dit schrijven van de advocaat niet opweegt tegen de verklaringen van verzoeker zelf, gesteund door de objectieve vaststelling dat zowel de overname als het uitdrukkelijk akkoord zijn gesteund op de illegale grensoverschrijding.

Verzoeker gaat in het middel voorbij aan het feit dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat hij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben. Verzoeker heeft weliswaar persoonlijke ervaringen inzake een moeilijke opvang als illegale grensoverschrijder maar geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. Verzoeker zal nu in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublinterugkeerder.

Inzake verzoekers medische toestand heeft verzoeker weliswaar gewag gemaakt van geweld tegen zijn persoon waardoor hij 's nachts niet kan slapen vanwege hoofdpijn alsook veel pijn aan de ribben, doch de gemachtigde heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht vastgesteld dat er geen medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat de aangehaalde problemen dermate zijn dat betrokkene niet kan reizen of dat Italië niet in een adequate behandeling kan voorzien indien nodig.

Verzoeker verwijst in het middel naar het arrest van het EHRM van 4 november 2015, TARAKHEL t. Zwitserland, en stelt dat hijzelf als asielzoeker wel degelijk een kwetsbaar persoon is, los van het feit of hij kinderen heeft of niet. Hoewel verzoeker als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Waar verzoeker nog verwijst naar kritische rechtsleer bij het arrest Tarakhel, die verdedigt dat niet enkel families met kinderen als extra kwetsbaar mogen worden beschouwd en artikel 3 van het EVRM een basisrecht is en niet enkel een bijkomende bescherming voor kinderen, kan de Raad enkel vaststellen dat na het arrest Tarakhel, in de zaak A.S. tegen Zwitserland van 30 juni 2015, het EHRM nog restrictiever de noodzaak om garanties te vragen heeft geïnterpreteerd. In deze laatste zaak oordeelde het EHRM immers dat zelfs voor een persoon met een ernstig post - traumatisch stress-syndroom geen bijkomende garanties zouden vereist zijn bij overdracht naar Italië.

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet au sérieux werden genomen, moet worden vastgesteld dat uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekers verklaringen werden afgedaan als loutere beweringen. In de bestreden beslissing wordt immers uitgebreid ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn gehoor geuite bedenkingen over de behandeling van asielzoekers in Italië.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen *prima facie* aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

Derhalve wordt nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Het betoog van de verzoeker komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in de zin van systeemfouten zoals geïnterpreteerd door de hogere Europese rechtscolleges in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van september 2014 met update januari 2015 en het meest recente artikel betreft "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, §. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

De Raad stelt vast dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook al zijn sommige van de geciteerde beslissingen verouderd, stelt de Raad vast dat ook na het arrest Tarakhel het Hof zich eveneens in de vorm van een beslissing uitsprak in de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Ook eind juni 2015 bevestigde het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

Verzoeker wijst er op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders nog minder kans hebben op opvang, dat hijzelf hierop een groot risico loopt en dat het AIDA-rapport melding maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Inzake de vermeende "sancties" dient er op te worden gewezen dat de door verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport geen melding maken van straffen voor Dublinterugkeerders maar enkel melding maken van een mogelijk gebrek aan opvangplaatsen, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat de asielprocedure van zij die teruggestuurd worden naar Italië reeds afgesloten is. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in het Dublininterview, ondanks andere beweringen van de raadsman, nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zodat hij niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is. Tevens dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeker, omdat hij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, nog niet heeft genoten van opvang en daarom, volgens de in het verzoekschrift geciteerde passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maakt om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven. In de bestreden beslissing wordt dan ook duidelijk en terecht aangegeven dat er een onderscheid moet worden gemaakt wat betreft de opvang voorzien voor Dublinterugkeerders en deze voorzien voor immigranten die op illegale wijze toekomen in Italië.

Bovendien moet erop gewezen worden dat in verzoeker zijn zaak de Italiaanse overheden zich wel degelijk uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met zijn overname. In dit document aangaande het uitdrukkelijk akkoord hebben de Italiaanse autoriteiten overigens uitdrukkelijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd hen op voorhand te verwittigen van elke specifieke gezondheidssituatie, zowel fysiek als mentaal, van een eventuele handicap of van een andere delicate situatie die problemen inzake opvang met zich kan meebrengen. Hieromtrent wordt door de Italiaanse overheid een medisch attest gevraagd.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, kan de Raad geenszins volgen. Er wordt verwezen naar het AIDA-rapport van januari 2015 waaruit blijkt dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, opvangcapaciteit in het leven werd geroepen die specifiek gericht is op personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening. Deze tijdelijke initiatieven worden weliswaar niet automatisch verlengd maar de Raad meent dat de gemachtigde op redelijke wijze kan veronderstellen dat er in het huidige klimaat van grote instroom in Italië geen reden is om aan te nemen dat het Europees Vluchtelingenfonds ervoor zou opteren deze niet te verlengen. Tevens zijn er tijdelijke opvangcentra voor immigranten die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren. De bestreden beslissing stelt heel specifiek met betrekking tot die tijdelijkheid en met de overbevolking in sommige centra: *“Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland (eigen onderlijning). Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.” De door verzoeker aangehaalde informatie spreekt het doorsturen naar opvang op het vasteland niet tegen.*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de kans ernstig is dat hij in de overvolle opvangmodaliteiten in de kuststreek zal terecht komen indien hij wordt teruggestuurd naar Italië in de huidige omstandigheden, met name als Dublinterugkeerder, die nog geen afgesloten asielprocedure heeft (zie *supra*), met uitdrukkelijk akkoord van Italië, zonder specifieke extra kwetsbaarheid. Ter zitting gevraagd naar de extra kwetsbaarheid van verzoeker, wees de raadsman enkel op diens Somalische nationaliteit. De Raad moet echter opmerken dat in de zaak AME tegen Nederland van 5 februari 2015, de verzoeker eveneens een alleenstaande jongeman was uit Somalië die in goede staat van gezondheid verkeerde. Het Hof stelde dit in uitdrukkelijk contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met verschillende minderjarige kinderen. Het Hof verklaarde deze zaak onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond. De opmerkingen van verzoeker over de toestroom van asielzoekers over zee en via de Balkanlanden en dat de opvang hierdoor verzadigd geraakt, doen hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, verwijst hij naar het feit dat dit in strijd is met de UNHCR-guidelines en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines, ook al genieten deze een sterk

aanzien, geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31).

De Raad erkent dat waar de Dublin II verordening niets voorzag aangaande rechtsbijstand, artikel 27 leden 5 en 6 van de Dublin III verordening specifiek voorzien in het recht op toegang tot rechtsbijstand, ook al bepaalt het zesde lid dat de lidstaten kunnen bepalen dat er niet kosteloos rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt verstrekt, wanneer de bevoegde autoriteit of een rechterlijke instantie van oordeel is dat het geen reële kans van slagen heeft. Er weze echter herhaald dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department heeft gesteld dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere eventuele niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85, door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielerzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Naar analogie kan bijgevolg ook gezegd worden dat een eventuele theoretische tekortkoming inzake de juridische bijstand zoals bepaald in artikel 27 van de Dublin III verordening, op zich alleen niet volstaat om de toepassing van de Dublin III Verordening naast zich neer te leggen. Verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport immers niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker slaagt er met andere woorden niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, weze het vooreerst opgemerkt dat hij onder meer naar tal van oude arresten van 2013 en 2014 heeft verwezen. In het kader van een zo sterk evoluerende situatie, zoals in Italië, is het weinig dienstig naar oude rechtspraak te verwijzen. De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij stelt dat het onmogelijk lijkt dat de situatie sedert 2012 veel veranderd is. Het arrest nr. 134.880 had niet betrekking op een quasi identieke situatie, maar op een situatie met een minderjarig kind en een stilzwijgend akkoord, arrest nr. 138.942 schorste de bestreden beslissing mede omdat onderdelen ervan niet in een officiële taal van België waren geciteerd hetgeen *in casu* niet het geval is, arrest nr. 144.367 heeft betrekking op een persoon met gezondheidsproblemen aan de nieren en er werd geen rekening gehouden met het schrijven van de advocaat en arrest nr. 144.400 had betrekking op een alleenstaande vrouw. Ten overvloede weze nog aangestipt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij citeert uit vele rapporten maar niet de juiste conclusies trekt, wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat verzoeker andere conclusies trekt uit de rapporten dan de verwerende partij, niet automatisch meebrengt dat de conclusies van de verwerende partij verkeerd zijn. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn kritiek *prima facie* niet aantoonde dat hijzelf als Dublinterugkeerder geen toegang zal hebben tot de asielprocedure, noch dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

In het enig middel voert verzoeker tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de bespreking hierboven van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarin de kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing weerlegd werd. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan en andere conclusies trekt uit de gebruikte rapporten, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde onredelijk is. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn niet ernstig.

Het eerste middel is, in zijn geheel genomen, *prima facie* niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM (cf. *supra*) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

A. MAES